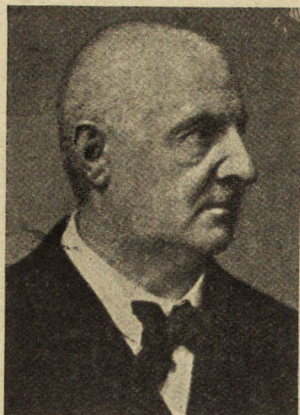

му учителъ, умира, когато Б. е билъ едва 12 годишенъ, следъ което дѣтето постѣзва въ хора на църквата „Сенъ Флорианъ“. Тукъ се обучава и въ свирене на пиано, цигулка и генералбасъ. 17 годишенъ, бива на-

Антонъ Брукнеръ

значенъ помощникъ учителъ въ Виндхагъ при Фрайщадтъ, съ заплата 2 гулдена месечно. За да направи възможно съществуването си — билъ е принуденъ да свири при селски сватби и разни църковни обряди. 1843 получава мѣсто на временъ органистъ въ „Сенъ Флорианъ“. По пѣтя на самообучението, безъ да е ималъ учителъ по органъ, той изработва отъ себе си единъ превъзходенъ органистъ и контрапунктикъ, така че — на конкурса за длъжността органистъ на Дома въ Линцъ — той се проявява блѣскаво, както съ майсторската си игра, така и съ дарбата си на свободно импровизиране въ строгия стилъ. Макаръ и твърде възрастенъ, той често прескача отъ Линцъ въ Виена — за да учи контрапунктъ, а 1861—63 го виждаме ученикъ по композиция на Ото Кислеръ. По застъпничество на Хербекъ, 1867 Б. получава мѣстото на органистъ въ придворната капела въ Виена и, същевременно — професоръ по органъ, хармония и контра-

пунктъ въ консерваторията. Отъ 1875 той е билъ и лекторъ по музика въ тамошния университетъ. До като органистъ Б. си създава скоро едно голѣмо име, станало известно и въ чужбина съ неговитѣ концерти въ Парижъ (1869) и Лондонъ (1881) — признанието му като компонистъ дожда сравнително твърде късно, макаръ че още въ Линцъ е билъ компониралъ нѣколко меси, псалми и единъ Реквиемъ. И — едва 60 годишенъ, следъ изпълнението на неговата седма симфония — въ Лайпцигъ, на 30 дек. 1884, подъ управлението на Артуръ Никишъ, той получава име и слава на голѣмъ компонистъ. Преди това той е билъ цененъ като такъвъ само отъ единъ ограниченъ брой свои почитатели. Следъ това, и въ Виена започватъ да се изпълняватъ неговитѣ творби, като пръвъ Хансъ Рихтеръ ги поставя въ програмитѣ на филхармоничнитѣ концерти. За широката известностъ на Брукнера допринасятъ, съ усьрдното изпълнение на неговитѣ творби, диригентитѣ Ферд. Льове и Фр. Шалкъ — посвещавайки цѣли концерти на него. Гениалността на Б. не му е пречела да бже като човѣкъ съвсемъ простъ и непринуденъ въ обращения и отношенията си къмъ другитѣ. Той е ималъ доброта и чистото сърдце на едно дете. Значението на Б. като компонистъ лежи въ неговитѣ симфонии. Следъ Бетховена, романтицитѣ култивираха оперната и камерната, а създадоха „програмната“ музика — срещу „абсолютната“ на класицитѣ, безъ да дадатъ въ областта на симфонията нѣщо значително. Брамсъ и Б. сж, следъ Бетховена, които — като симфонисти — оставятъ голѣми следи. Въ своитѣ симфонии Б. съединява чѣрти на абсолютенъ музикантъ и натурромантикъ, като тѣ отразяватъ и неговото религиозна сжщность — отношението му къмъ Бога. Той изхожда отъ темата — безъ всѣкакви текстови обяснения — като класицитѣ, и разгрѣща палитрата на една блѣскава звучностъ и цвѣтиста инструментация — като романтицитѣ. Едно рѣдко контрапунктично майсторство е, сжщо, отразено въ неговитѣ творби. Въ формата Б. изхожда отъ голѣмата класическа